

CAPITOLUL 1

— Un vrăjitor este în mare măsură și un bun pirotehnist, am spus eu.

— Te referi la magie și explozii, nu-i așa, tinere? a rostit Nevery din ușa laboratorului meu.

Într-o mână își ținea bastonul cu cap aurit, iar pălăria i se afla sub braț. Abia se întorsese de la o întrunire cu magiștrii, eveniment care întotdeauna îl făcea să fie morocănos.

— Mă refer la explozii controlate, am explicat eu.

— Explozii *controlate*??? Nu ți se pare că e o contradicție în termeni, Connwaer?

A aruncat o privire prin camera mea și s-a încruntat.

Benet mă ajutase să dau jos de pe perete tapetul decolorat

și să văruiesc. Măturasem podeaua, ștersesem murdăria și praful de pe ferestrele înalte. Don'șoarei Lady, pisica noastră albă cu coadă stufoasă, îi stabilisem drept sarcină să aibă grijă de șoareci. Pe raft aranjasem cu grijă câteva cărți din biblioteca lui Nevery. După ce totul a fost gata, am pus pe perete poza cu dragonul cel mare, pe care o șterpelisem din laboratorul bătrânului. Din cauză că fusese atârnată deasupra șemineului, era atât de afumată și de murdară, încât părea că dragonul ar fi de fapt ascuns după un nor. Am reușit totuși să deslușesc sclipirea aripilor aurite, coada ca de șarpe și ochii vii, de un roșu aprins precum cărbunele în vatră.

Citeam din tratatul de pirotehnică al lui Prattshaw. Cartea era deschisă pe birou, în fața mea, printre câteva hârtii împrăștiate și o ceașcă murdară.

– Da, e o idee proastă, Conn. La ce ar putea fi de folos exploziile, hm?

Mda, bună întrebare!

Ca să poată practica magia, orice vrăjitor trebuia să-și găsească propria piatră magică. Putea fi o simplă bucată de prundiș, o bucațică de cristal, o piatră de râu șlefuită sau pur și simplu o piatră din drum. Când o găseai, știai că e piatra ta specială, pentru că te chema la ea. Prima mea piatră fusese cea mai frumoasă din tot orașul, piesa centrală din colierul Ducesei, în formă de frunză de smarald. Radia o lumină aparte și fusese poarta prin care comunicam cu magia. Fusese distrusă în noaptea în care eliberasem magia din mașinăria uriașă construită de Crowe pentru a o captura. După aceea, mi-am petrecut cea mai mare parte a

verii căutând prin tot orașul una nouă. Nevery tot ținea să mă asigure că negreșit voi găsi alta, dar nu am reușit. Apoi, am luat la rând toate manualele de magie din Academie, dar nicăieri nu am găsit scris că vreun vrăjitor și-ar fi găsit o a doua piatră. Pentru că, atunci când piatra sa era distrusă, vrăjitorul își pierde viața odată cu ea. Numai că eu... nu murisem.

– Știi, Nevery, când utilajul lui Crowe a explodat, magia mi-a transmis un mesaj. În afară de el, nimeni nu mă crezuse, dar eram absolut sigur de ceea ce auzisem. Dacă produc o foarte mică explozie, aș putea să-i ascult din nou vocea. Și, evident, aș putea să fiu iarăși vrăjitor, chiar și fără o piatră magică.

– Hm... Exploziile nu sunt o metodă pe care să te poți baza, băiete!

A traversat camera, s-a aplecat peste masă și a ridicat cartea din care citeam, ca să-i vadă titlul.

– Prattshaw, a zis el, lăsând cartea la loc. A clătinat din cap nemulțumit. Presupun că nu poți intra în alte belele doar citind-o. Să nu întârzii la cină!

A ieșit din cameră și a coborât scările cu pași grăbiți.

Întârzasem eu vreodată la cină? Nici vorbă!

Am pus mâna pe carte. Turmalina și argintul viu, spunea autorul, *se resping reciproc*. Asta însemna că argintul-viu atrăgea și reținea magia, în timp ce turmalina o respingea. Și, când erau puse la un loc, ce se petrecea? Explodau...

Am închis cartea și am pus-o deoparte. Sub masă, ca să nu vadă Nevery, aveam, într-o cutie, o fiolă închisă ermetic. Plină cu cristale de turmalină. Și mai aveam un sipet cu

câteva fragmente de argint viu, șterpelite din laboratorul lui Nevery.

Am scos fiola și sipetul. În carte scria că amestecul unor infime cantități de argint-viu și turmalină poate produce explozii foarte mici – de fapt, doar puțin fum. Mai mult ca sigur, Nevery nu m-ar lăsa să produc explozii. Dar n-ar observa nițel fum, nu-i așa?

Cu manșeta zdrențuită a robei mele de ucenic, am șters ceașca și am așezat-o pe masă. Am pus cu grijă câteva cristale de turmalină, atent să nu îmi rămână vreo fărâmă pe degete. Pentru sipetul de lemn nu aveam cheie, așa că mi-am scos șperaclul, l-am vârat în broască și am deschis. Argintul viu se învolbura pe fundul cutiei. Am închis cutia la loc pentru că urca pe margini, ca și cum ar fi vrut să scape. Am lovit ușor cu palma în capac și argintul viu a alunecat la loc pe fundul cutiei.

Am lăsat în jos una dintre sârmele șperaclului meu, până a pătruns în argint-viu. Când să o scot, un bob strălucitor ca oglinda s-a prins de ea. Atent... *cu mâini sigure...* am dus picătura de argint viu până deasupra ceștii și am scuturat-o înăuntru. Ca o picătură de apă aterizând pe nisip, a căzut și s-a împrăștiat pe grămăjoara de turmalină de pe fundul ceștii.

Mi-am ținut respirația și m-am aplecat să văd mai de aproape.

Mercurul a fost absorbit de turmalină și am început să număr... *unu, doi, tr...*

Cu un *poc* scurt, ceașca s-a făcut bucăți. O văpaie de flăcări verzui mi-a vâjâit prin față și m-a aruncat în spate, înălțându-se ca o vâlvătaie până la tavan, apoi s-a învărtejit

prin toată camera, lovindu-se puternic dintr-un perete în altul. M-am ridicat în picioare. Pe masă, flaconul de turmalină crăpase ca un ou, împrăștiind cristalele verzi pe toată masa; cutiuța cu argint-viu se vărsase, iar conținutul se scurgea afară ca un melc argintiu.

– Nu! am urlat și m-am repezit să prind argintul-viu.

Mi-a alunecat printre degete. M-am lăsat în jos, copleșit de scânteile care au izbucnit din nou pe deasupra capului meu, *fââșșș...*

Mercurul a ajuns la grămăjoara de turmalină. S-au amestecat...

Într-un colț al tavanului a apărut un glob de flăcări și scânteii prinse într-un vârtej orbitor, care s-a năpustit în cameră, lovind masa cu putere și pe mine drept în piept.

Exact în aceeași clipă, cele două elemente combinate au explodat.

Am fost aruncat grămadă la podea și abia am apucat să-mi acopăr capul. Flăcări albe și scânteii sfârânde au umplut toată încăperea. La fel și vocea magiei: *Damrodellodesseldesh*, începe aceasta, vibrându-mi încet și foarte grav până-n măduva oaselor. *Ellarhionvar* a fost următorul cuvânt, mai iute și mai subțire, care mi-a spart creierii. Apoi, un țipăt cumplit a făcut să-mi clănțâne dinții în gură: *arhionvarliardenliesh!*

După care – nimic. Doar tăcere.

Jurnalul lui Nevery
Către Consiliul Magiștrilor
Palatul Magiștrilor, Wellmet

Deoarece, în mod clar, nu vreți... sau sunteți incapabili... să înțelegeți ce s-a petrecut de fapt când Casa Umbrelor a fost distrusă, o să vă explic încă o dată. Explozia de acolo NU a fost... vă repet, NU a fost... un experiment pirotehnic eșuat. Ceea ce s-a petrecut acolo nu are nimic de-a face cu pirotehnica. Lordul Crowe și vrăjitorul Pettivox, care ne-a trădat pe noi toți, au construit un dispozitiv... un capacitor uriaș, folosind cantități impresionante de argint-viu, cu scopul de a atrage și de a captura magia orașului nostru. Motivul pentru care, onorabili maeștri, nu ați găsit nici o dovadă a existenței acestui dispozitiv este că a fost distrus pe de-a-ntregul în această explozie care, de asemenea, a transformat în ruine Casa Umbrelor și l-a răpus și pe Pettivox.

Eu și ucenicul meu am încercat să emitem câteva ipoteze referitoare la motivele pentru care Crowe a încercat să captureze magia. Probabil că a fost o acțiune menită să ți confere controlul absolut asupra orașului; probabil că plănuia să slăbească magia orașului nostru în alte scopuri. Este limpede că au reușit să

golească aproape tot orașul de magie. După cum știți, Crowe nu a recunoscut nimic și a fost trimis în exil. Prin urmare, se pare că motivele sale ne vor rămâne necunoscute.

Acum, câte ceva despre chestiunile magice. Stimații mei colegi și magiștri, v-ați exprimat cât se poate de clar că nu puteți da crezare teoriilor emise de ucenicul meu despre natura magiei din Wellmet. Vă spun din nou același lucru: magia nu este un obiect de care ne folosim, ci o ființă vie, simțitoare – sau ar fi mai bine să spun o persoană – care are misiunea de a proteja orașul Wellmet. Formulele magice pe care noi le folosim pentru a invoca magia sunt de fapt limbajul acestei ființe vii. Pietrele noastre magice, stimați colegi, ne oferă capacitatea de a comunica cu ființa magiei. Avem încă de făcut numeroase cercetări asupra specificului acestei ființe, ca să putem descoperi de ce este prezentă aici, în orașul nostru, dacă alte orașe sunt locuite de ființe asemănătoare și trebuie să clarificăm ce intenții are magia față de noi, oamenii care locuim aici.

Fie că acceptați această teorie, fie că nu o credeți, nu contează absolut deloc. Însă vă rog să luați la cunoștință că, drept urmare a acțiunilor întreprinse de Conn, orașul nostru și magia sa au fost salvate de la un dezastru aproape sigur. Nivelul magic al Wellmet a devenit stabil, deși sunt puțin îngrijorat că rămâne mai scăzut decât înainte. În ciuda faptului că și-a sacrificat piatra magică pentru a salva orașul, voi pretindeți că, nemaivând o piatră magică, ar trebui să nu mai fie ucenicul meu. Însă acest lucru îl voi decide eu, nu voi.

